

Marieke Dijkzeul is huisarts in Apeldoorn. Dit jaar ronden ze haar opleiding tot kaderarts palliatieve zorg af.

Mijn buurman keek me vragend aan. Wat te doen? Wat te zeggen?

Het sterfbed

‘**M**aar dat kun je toch niet weten!’ Met tranen in haar ogen stond ze in de gang, waar ik de trap aan het verven was. Mijn hardlooptvriendinnetje. Ik had haar net zo voorzichtig mogelijk geprobeerd te vertellen dat ik dacht dat haar moeder niet zo lang meer zou leven. Ik knuffelde haar en probeerde tegelijk niet haar jas vol met verf te smeren. Vanmorgen had ik met haar vader, mijn buurman, aan het bed van mijn lieve buurvrouw gezeten. Ze was opgenomen in het ziekenhuis een dag nadat ze van de oncoloog te horen had gekregen dat alles stabiel was. Jammer genoeg was het tegendeel het geval, maar er werd nog volop onderzocht en eerder die week was nog gesproken over het eventueel starten van chemotherapie. Maar deze ochtend zat ik aan haar bed, waarin zij eigenlijk al niet meer aanspreekbaar was. Een verpleegkundige stormde binnen om haar toch nog te vernevelen, terwijl ze eigenlijk heel comfortabel oogde. Mijn buurman en ik zaten een hele tijd stil naast elkaar naar haar te kijken. Uiteindelijk verbrak hij de stilte en vroeg me: ‘Denk je ook dat ik aan het sterfbed van mijn vrouw zit?’

Niemand had dat nog met hem besproken, geen enkele behandelaar. En ja, zeker, ik dacht het ook, maar ja, ik was niet haar behandelaar, ik was niet haar huisarts, ik was alleen maar de buurvrouw en vriendin van haar dochter. Dus wie was ik om daar iets over te zeggen? Ik kende de status niet, de scans niet, geen enkele labuitslag. Maar iedere vezel in mijn lijf vertelde me dat ze niet lang meer zou leven. Maar wat als ik me vergiste? Zeker bij deze dierbare mensen wilde ik geen uitspraken doen die niet zouden kloppen. Maar wat als ik wel gelijk had? Dan zou hen

kostbare tijd ontnomen worden, kostbare tijd om samen te zijn en afscheid te nemen. Wat te doen? Wat te zeggen? Mijn buurman keek me vragend aan. Ik ademde in en zei: ‘Ja, ik denk dat je gelijk hebt.’ En hij: ‘Dan ga ik zorgen dat ze naar huis komt.’

Hetzelfde gevoel had ik bij mijn lieve vriendin. Aan de ene kant bang dat mijn gevoel het niet goed had, maar nog banger haar tijd voor afscheid met haar moeder te ontnemen. Dus ik vroeg haar toch haar man in het buitenland te bellen en te vragen of hij naar huis wilde komen. Om er te zijn, voor haar, en voor hemzelf ook.

Voor het weekend was ze thuis. Het hele weekend hebben familie en dierbaren afscheid kunnen nemen. Er was muziek, er brandden kaarsjes, er werd voorgelezen. Aan het einde van het weekend overleed ze in de nacht, thuis. Ik weet zeker dat ze de liefde tot het eind gevoeld heeft. ■

Dagelijks nieuwe blogs
op [medischcontact.nl](https://www.medischcontact.nl)

